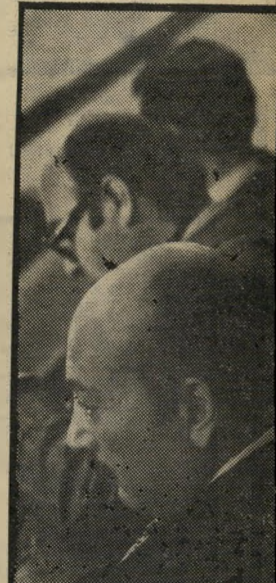

ש תבצע נסיגה כוללת מן חיים הערביים הכבוסים, בתי לשלום.

גישתו הראשונה, אשר התי בדירתו של עמיתי וידידי ק רולו, מעורכי לה חונד, קפת אל כיכר הפנתאון בפאר יבתי והירהרתי בטיבה של ה אישיות מיוחדת במינה, אשר תה עת מלאו לה יותר משב שנה, אך היא ניחנה בעלי- נעורים ובכוחהיכור מופלא חידוש רב בשמיעת דיעות מפי אישיות יהודית בכירה, היא בפיסגת הגוף היהודי ה ביותר מחוץ לגבולות מדי שראל.

א דיכר בהערכה רבה על עבדאלינאצר, אשר היה ל, אחרי מפלה מכאיבה, לבי מחדש את הכוחות המזוינים, ואף להנחיל לישראלים יום מדי יום ביומו, אבידות היו הגורם שעורר חרדה שו של נחום גולדמן, משום מודע לממדי ההרס שעלי-

עיתונאי המרמש שחצנות של מנצחים

המילחמה המתמשכת להמיט שראל, דברים אלה אמר בבי ת, ללא מורא וללא הסתר, אן דברי המרוש.

רוש מזכיר גם שגולדמן אמר מכבר, שהוא מוכן לפגוש את עראפאת, וכי הציג נושא בפני מנחם בגין, משום של לא ניתן להשיג שלום ללא רי עם הצד השני.

מורש כותב:

עצום הוא ההבל בין עמ נחום גולדמן ובין עמדותיהם מנחם בגין ושימעון פרס, ת ממשלת ארצות-הברית ה מאחוריהם, והמסרבת לה באירגון השיחרור הפלסטיני, ירה אותו כאירגון טרוריס וכי מהו הטרור אשר בו אש? וכי מאבק העמים זרום הוא טרור, על-פי השר של ממשלות ישראל יאר- הביתי? האם גינוי המפיקות יות הוא סיגנון החדש של הממשלות הללו? הן כזאת על המפיקות של כל עם א, הנאלץ לאחוז בנשק, שם יקרא להתנשקות מהיגי ההתנגדות הפלסטיי מחוץ למולדתם ובגדה ה ית, בהן נוקטים שירותיה יון של ישראל? האם לא הוא מה שעוללו לבסאם זכעה ולכיום ת'אלף? האם ית פאהד קואסמה ומוחמד בו אינה סוג של טרור מט שילטונות הכיבוש?

בסוף: מה שם יקרא להתי

קפה שביצעה ישראל ביוני זה הכור הגרעיני בעיראק? האין זה טרור מאורגן, באיצטלה כזי זבת של "ביטחון ישראל"? מיהו זה האוחז בהגה השליטון בישר ראל ומדבר על טרור, בעוד הוא נתון בשבי הביוגרפיה הטרורי ריסטי הממושכת שלו עצמו?

עד כאן המרוש.

המרוש תמאר כך את השקפתו של גולדמן.

אומר גולדמן: אם הפלסטיי נים תובעים מולדת לעצמם, אין מי שיוכל לשלול מהם זכות זאת, כשם שלא יכלו לשלול אותה מן היהודים... מה שניתן ליהודים בזכות, הוא גם זכותם של הפלסטיינים.

הוא מדווח לקוראי רח אלי-וסוף על מתנה-השלום בישראל:

"חלק מאותם אנשים אימץ לי עצמו עמדה זו עקב השקפה רעי, יונית, המאמינה בזכות ההגדרה העצמית. חלק אחר אימץ עמדה זו דרך נסיונו האישי בצה"ל, כדוגמת האלוף (מתי) פלד, אחד המפקדים הבכירים במילחמת 1967. וחלק אימץ אותה מתוך שינוע כי ממשלת-ישראל עברה יל גבול של חוסר הומאניות בר יחסה לפלסטיינים ובפיתרון שהיא מציעה לבעייה. על אותם אחרוי נים נמנה נחום גולדמן.

...ישראלים אלה, התומכים בזכות הערבית, ומציעים אלטר נטיבה למדיניות התוקפנית והי סיפוחית — האם ניסונו ליצור עימם קשרים ולעודד את החזית שלהם, או שמא הסתפקנו בהמת נה לשלום בין ממשלות, אשר ודנו בגדר פאטה-מורגנה כיום? ...האם אין פירוש הדבר שמ דיניות בגין, ומדיניות ממשלות ישראל ביכלל — אלה של הלי כוד ואלה של המערך — אינן מבטאות את כלל ההשקפות הרורי חות בקרב עם ישראל, וכי קיי מות דיעות של בני-חורין הני צבים בבירות לימין הצדק והי שלום?"

התיישבות

כרם המריבה

במושב עג'ור שבחבל עדולם התחילה המיוזמה בין משרדי-החקקאות שבירי הליכוד ובין תנועת המושבים של המערך

במוצאי-שבת ישבנו לשתות תה, פיתאום באו בחורים בלי חול צות, והתחילו לאיים ואחר-כך להרביץ, התקיפו את אחי ואותי, לאחי היה גבס ברגל, והם הר ביצו גם לו, עד שיצא דם מהגבס, הנשים ראו ונבהלו, ורצו לקרוא לחברים, כשרדפנו אחרי התוקי פים, הלך אחד מהם, חיים יצחק, לביתו, הוציא עוזי וירה, המיש טרה עצרה אותו לכמה שעות ו שיחררה אותו.

הדובר הוא נזרי ג'אמו, תושב עיגור, שעד לפני כשנה היה מז כיר המושב. הרקע לקטטה: המ ריבה על הכרם המשותף לכל הכי רי המושב, המאוכלס בעולי כור- דיסתאן, המצדדים בחלוקת הכרם, המהווים מעוט במושב, מעלים טענות המרות נגד אנשי הרוב, אירגון הקניות, ונגד מישרת בית-שמש, הנוהגת לדבריהם מיני הג לאיפה ואיפה.

דובר מישרת מחוז הדרום, עמי פלייסיג, אומר, כי מדובר בסיכ סוך ממושך בין חמולות, בכל פעם טוען צד אחד שהוא מופלה על ידי המישרת. פלייסיג אומר, כי הוא מבטיח שכל תלונה שתגיע תבדק, וכי אם אמנם היו חריגים בפעולת המישרת תערך חקירה. המושב עג'ור נוסד ב-1950, ו נמצאות בו 61 מישפחות, שרובן (החשך בעמוד 42)

ה מכה הראשונה

היתה מינויו של אריק שרון כשרביטחון, מילבד כמה קצינים בכירים, הידועים כידידיו של אריק, התנגדו כימעט כל חברי המטה הכללי למינוי.

בטרם הספיק צה"ל להתאושש מהידיעה, ששרון יקבל את תפקיד שר-הביטחון, כבר הצליח שרון להנחית מכה, שיש הטוענים ש היא המורה אף מעצם מינויו של שרון.

מפה לאוזן נלחשת במיסדרונות משרד-הביטחון ובבנייני המט כ"ל השמועה ששרון החליט למי נות את יועצו האישי, אלי לנדאו, לתפקיד סגן שר-הביטחון. תחילה התייחסו לכך כאל המצאה פרועה, אולם אחר-כך החלו להגיע אחי שורים לשמועה זו — בין היתר מפיו של אריק שרון עצמו.

על פי החוק הקיים כיום, חייב סגן-שר להיות חבר-כנסת, ואלי לנדאו אינו חבר-כנסת. רק מעטים זכרו שלנדאו הוא מועמד ברשי מת הליכוד לכנסת, במקום ה-56, בינו לבין מושב הבריהכנסת מפי רידים שיבעה מועמדים.

אולם לכל כבר ברור (ראה מדור תשקיף) שהכנסת עומדת להעביר, בימים הקרובים, את "ה חוק הנורווגי", שלפיו יוכלו שרים להתפטר מחברותם בכנסת, תוך ביטחון שכאשר הם יפסיקו לכהן כשרים, הם יוכלו לחזור אליה.

לליכוד יהיו בממשלה הבאה 15 שרים, החוק מחייב את ראשי הממשלה להיות חבר-כנסת, ולכן יוכלו להתפטר מהכנסת 14 או 13 חברים, ותחתם ייכנסו הבאים בתור ברשימת-הליכוד. לנדאו אי נו זקוק לכך שכל שרי הליכוד יתפטרו, די לו ששמונה מהם ית פטרו, הוא יצליח להיכנס לכנסת, ולקבל את התפקיד שהובטח לו על-ידי אריק — תפקיד סגן-שר הביטחון.

צואה

בנעליים

כי די להבין מדוע כה זועזעו קציני-צבא ואישי-ציבור, ש נודע להם על החלטת שרון למי נות את לנדאו כסגנו (החלטה שוכחה כבר באישורו של ראשי הממשלה, מנחם בגין), יש להכיר את הסרן-במילואים אלי, לנדאו, בן ה-40.

כשהתגייס לנדאו לצה"ל הוא התנדב לחיל-הצנחנים ואף עבר במיסגרת חיל זה קורס-קצינים. חיו בצנחנים לא היו קלים. לנדאו לא היה אהוד על לוחמי חידה זו, ומי שלא אהוד על הצנחנים — צריך לעזוב, גם ללא פקודה מפור רשת.

לנדאו הוצב כמדריך בקורס קצינים, אולם גם שם לא התאק לם מבחינה חברתית, הוא היה מדריך חרוץ ביותר, ולכן דחו מפקדי-הקורס את כל הצעות שר הושמעו נגדו על-ידי החניכים.

אחד הסיפורים הידועים, מאר תה תקופה, הוא סיפור הנעליים של לנדאו, חניכים, שרצו לנקום בו, הצליחו לסחוב, בשעת לילה, את הנעליים הצבאיות הגבוהות של המדריך לנדאו, שהיו מוצבות ליד מיטתו. הם מילאו את הנעליים בצואה, והחזירו אותן למקומם. בקורס התעורר לנדאו, לא שם לב לריח הזו שנדף מנעליו, ונעל אותן. הצעקות שלו נשמעו בכל הבסיס, למפקדי קורס-הקצינים היה ברור שהם לא יצליחו לגלות את מבצעי התעלול, והם הענישו את חניכיהקורס עונש קולקטיבי, בגלל פרשת-הנעליים או ביגלל פרשות אחרות, הפך לנדאו נוקשה עוד יותר, ויש חניכים הטוענים שהוא ממש התעלל בהם. התגובה

הזנוג

לא איחרה לבוא, באחד הלילות הוצתה מכוניתו הפרטית של לני דאו, שחנתה בשטח הבסיס, מפך דייהקורס הבינו שהם עומדים לפני מרד ממש, ולנדאו הוכרח לעזוב את הקורס.

באותה תקופה השתחרר מצה"ל אחד העיתונאים הטובים שהיו לי שבועון הצבאי במחנה, אורי דן, במחנה נותר ללא כתב צבאי אמרי תי, וכל העיתונאים ששירתו בו היו חילים סדירים לא-קרביים, או עיתונאים קשישים, שכתבו לי במחנה במיסגרת שרות-המילואים שלהם, ללנדאו, שכבר היה אז קצין בדרגת סרן, הוצע לעבור לבמחנה ולשמש ככתב צבאי, ה ציער שהתגייס לצנחנים, ושהיה מדריך בקורס-קצינים, הפיטר ה מוכר של השכונה התלאביבית שבה הוא התגורר באותה עת,

לא ידעתי לנדאו על אריק שרון, אז מפקד חטיבת-שיריון במילואים, שהיה באותה תקופה באחת מתקר פות-השפל שלו, לנדאו הפך מאז כן-בית בבית שרון.

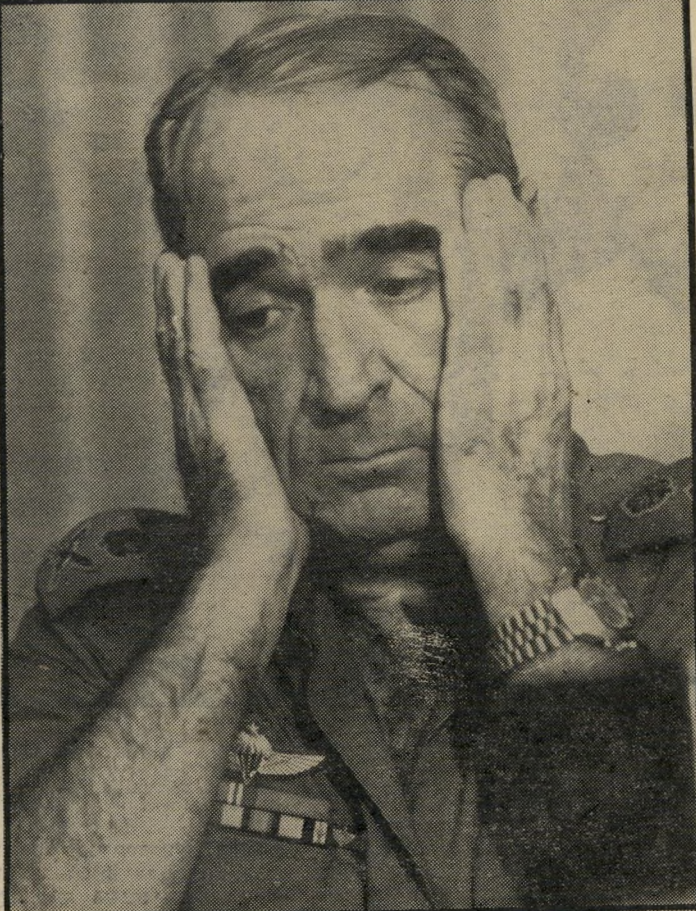

גשלה ממלנדאו האמנתו ככתב הר צבאי, במשך חצי שנה.

פסע בינו ובין הרשעה

ה יחסים בין אורי דן, שהיה לנכר או מיווד עם אריק שרון, ובין אלי לנדאו, התהדקו, דן, שהפך הכתב הצבאי של מע ריב, שמר על הקשר שלו עם לנדאו, ועם המקורות הצבאיים שלו, ובין היתר באמצעות אלי לנדאו, כשפרש דן, כעבור שני תיים, מהכתבות הצבאית של מעריב, הוא המליץ על אלי לנדאו כעל יורשו. לנדאו השתחרר מ שרות-הקבע בצה"ל, הצטרף למע רכת מעריב.

ללא כל קשר עם עבודתו, הוא פגש את ליאורה, בתו של בעל- המניות הראשי של מעריב, עובד ברעמי, השניים נישאו, ומועמדו של לנדאו במעריב התחזק, כמו יתר הכתבים הצבאיים, צריך היה גם לנדאו לקבוע עמדה במילחמת הגנרלים שהיתה נושעה באותה תקופה במט"ל ובמערכת-הביט חון, בהשפעת ידידו, אורי דן,

גשלה ממלנדאו האמנתו ככתב הר צבאי, במשך חצי שנה.

בקיץ 1971 נקטעה הקאריירה העיתונאית של לנדאו. מחסן-הזר עים של חברת הנרעץ, ברחוב קרליבך בתל-אביב, נפרץ ונגנבו ממנו סחורות בשווי של 100 אלף לירות — סכום-עתק באותם ה ימים. חקירת המישרת הובילה, בין היתר, אל כתב מעריב, אלי לנדאו, הוא נעצר יחד עם אחרים, ביניהם ירדו הקרוב אברהם («כור שי»), רימון, שבמיקרה לגמרי חזר השבוע לכותרות, עם שיחרורו מכלא גרמני.

לנדאו שכר את שרותיו של עורך-הדין שמואל תמיר, הוא זוכה על-ידי השופט המחוזי יוסף הריש, בפסק-הדין המזכה כתב חריש: "כפסע היה בין הנאשם (לנדאו) לבין הרשעתו בעבירה של קבלת רכוש גנוב, בידיעה שהושג בדרך של פשע, וכשתי פסיעות בינו לבין הרשעתו בעי בירה על עצם הפריצה והגניבה שבה הואשם, שכן בטוח ומשוכנע אני שנאמנתו של העד המעיד בו את האשם של העברת הרכוש הגנוב ומכירתו, אלא שעמדה לו לנאשם הגנתו המזהירה של סני